

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie II C 1409/15 w sprawie z powództwa M. S. (1) przeciwko P. M. utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 22 lipca 2015 roku wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi pod sygnaturą akt II Nc 217/15. W powyższym nakazie zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 22 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi orzekł, iż pozwany P. M. ma zapłacić powodowi na podstawie weksla kwotę 55 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty wraz z opłatą sądową – 688 zł i kosztami zastępstwa prawnego – 3617 zł. Nadto Sąd I instancji przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na rzecz r. pr. M. S. (2) kwotę 4 428 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że pozwany zainicjował utworzenie spółki (...) sp. z o.o. mającej prowadzić działalność w branży informatycznej. (...) sp. z o.o. byli M. S. (1), B. Z. i M. M. (żona pozwanego), natomiast D. P. powołana została na stanowisko prezesa zarządu. Pozwany P. M. posiadał wówczas zobowiązania w innej spółce i nie pełnił funkcji organu w spółce (...), ale wykonywał zadania dyrektora zarządzającego. Faktycznie jednak to pozwany sprawował zarząd nad działalnością spółki i kierował jej pracami. W dniu 1 sierpnia 2013 roku (...) Sp. z o.o. i M. S. (1), prowadzący działalność pod nazwą (...), zawarli umowę ramową o świadczenie usług. Umową określono zasady współpracy w związku ze świadczeniem usług programistycznych. Zawarcie umowy nie wiązało się z ustanowieniem zabezpieczeń, w szczególności zaś nie było w niej stwierdzone, że dla zabezpieczenia należytego wykonania umowy ramowej P. M. wystawi weksel na rzecz M. S. (1). W ramach umowy ramowej powód zlecił pozwanemu realizację szeregu projektów dotyczących programowania aplikacji mobilnych na urządzeniach pracujących na różnych systemach operacyjnych. Projekty były realizowane etapami, zaś większość z nich została zrealizowana w całości. Powód przekazał pozwanemu P. M., na jego prośbę, gotówkę w kwocie 55 000 zł, która miała być przez pozwanego zwrócona. Pieniądze zostały przekazane na krótko przed powstaniem spółki (...) i miały stanowić fundusze na rozruch działalności (tzw. cash flow). B. Z. oraz M. S. (1) we wrześniu 2013 roku zbyli większość udziałów przysługujących im w spółce na rzecz M. M.. Pozwany i powód prowadzili rozmowy dotyczące sporządzenia pisemnej umowy pożyczki, mającej na celu zabezpieczenie roszczeń B. Z. oraz powoda w niniejszej sprawie. Rozmowy toczyły się indywidualnie w zakresie obu wierzytelności, ale miały na celu osiągnięcie tożsamego rezultatu. Ostatecznie pozwany zaproponował, że zamiast podpisania umowy pożyczki wystawi na rzecz powoda weksel. Powód nie dokonywał analizy przepisów prawa wekslowego, uznał, że skuteczność zabezpieczenia została sprawdzona przez B. Z.. W dniu 14 listopada 2013 roku w Ł. pozwany podpisał jako wystawca weksel własny, w którym zobowiązał się zapłacić dnia 30 czerwca 2014 roku bez protestu na rzecz M. S. (1) kwotę 55.000 zł, lecz nie na zlecenie. Weksel miał być płatny w Ł.. Opisany weksel pozwany wręczył powodowi. Pismem z dnia 28 listopada 2014 roku powód zawiadomił pozwanego o przedstawieniu weksla do zapłaty w dniu 17 grudnia 2014 r. Przesyłka została uznana za doręczoną w dniu 16 grudnia, z uwagi na dwukrotne nieodebranie przesyłki awizowanej. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania w wyznaczonym terminie.

Dla dokonania wyżej opisanych ustaleń zdaniem Sądu Rejonowego konieczne było dokonanie oceny prawdziwości jednej z dwóch wersji zdarzeń przedstawianych przez strony w procesie. Pierwsza z tych wersji, przedstawiana przez powoda, wskazywała, że to powód udzielił pożyczki P. M. i w zamian otrzymał od pożyczkobiorcy weksel własny zupełny, który stanowić miał zabezpieczenie tej wierzytelności, natomiast druga, przedstawiana przez pozwanego, wykluczała istnienie stosunku podstawowego między stronami, który uzasadniać miał roszczenie powoda, zaś weksel wystawiony przez pozwanego służyć miał jedynie zabezpieczeniu należytego wykonania umowy ramowej o świadczenie usług zawartej pomiędzy spółką (...) a powodem. Dokonując oceny prawdziwości twierdzeń stron Sąd Rejonowy wskazał, iż okoliczności dotyczące funkcjonowania spółki (...), jak i roli jaką pełnił w niej pozwany, nie były sporne pomiędzy stronami, a ponadto załączone do akt sprawy dowody z dokumentów, w tym dokument weksla, nie budziły wątpliwości, zaś strony nie kwestionowały ich autentyczności. Mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy

wskazał, iż to zeznania powoda pozostawały w zgodzie z zgromadzonym w sprawie materiałem. Powód, w ocenie Sądu I instancji, konsekwentnie i w sposób spójny przedstawiał okoliczności przekazania środków pozwanemu, jak również swoją sytuację finansową. W sposób niesprzeczny z innymi zeznaniami opisywał również zażyłe relacje pomiędzy nim a pozwanym. W zgodzie z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania pozostawało więc stwierdzenie, że w takich okolicznościach strony nie dążyły do formalizacji swych stosunków i z tego względu przekazaniu środków pieniężnych pozwanemu nie towarzyszyło pokwitowanie. Zeznania powoda uwiarygodniała treść korespondencji elektronicznej, która potwierdzała fakt rozmów na temat udzielenia pożyczki i następnie sposobu zabezpieczenia jej spłaty, wprost bowiem odnosiła się ona do wątpliwości pozwanego co do właściwości formy umowy pożyczki oraz ostatecznej decyzji dotyczącej zabezpieczenia w formie weksla. Fakt przekazania środków pieniężnych, na gruncie zebranych dowodów, w ocenie Sądu Rejonowego, potwierdzało także wręczenie przez pozwanego pełnego weksla własnego. Właśnie wobec tejsze okoliczności strony odstąpiły od sporządzenia pisemnej umowy pożyczki, pozostając przy formie ustnej, pomimo, że umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. W ocenie Sądu I instancji relacje pozwanego nie znalazły potwierdzenia w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania. Świadkowie zeznawali wprawdzie, że słyszeli o wystawieniu weksli na rzecz B. Z. i M. S. (1), jednakże nie byli oni obecni przy negocjacjach, okoliczności te były im znane od pozwanego. Te same konstatacje zdaniem Sądu Rejonowego odnosiły się do J. E., K. S. (1), D. Ł. (1) oraz A. W. (1), wszystkie te zeznania były bowiem treściowo zbliżone. Zdaniem Sądu Rejonowego także zeznania świadka M. M. nie mogły stanowić oparcia dla wersji przedstawionej przez pozwanego. Świadek przyznała bowiem, że nie była zaangażowana w sprawy spółki, a wiedzę dotyczącą rozliczeń oraz faktu wystawienia weksla posiadała wyłącznie od pozwanego. Innymi słowy świadek w istocie nie знаła okoliczności związanych z bieżącym funkcjonowaniem spółki oraz wystawieniem spornego weksla, dlatego zeznania tego świadka również nie były przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy wskazał, iż także zeznania pozwanego pozostają w treści swej niespójne. Sąd nie dał wiary jego twierdzeniom, jakoby umowa pożyczki miała być zawarta, aby „siedział w kieszeni” powoda. W ocenie Sądu a quo nie było też wiarygodne to, iż pozwany wystawił weksel jako osoba fizyczna dla zabezpieczenia umowy, której stroną jako osoba fizyczna nie był (ani nawet nie podpisywał jej w imieniu spółki (...)). Choć pozwany pełnił faktycznie znaczącą rolę w spółce i podejmował w niej kluczowe decyzje, jednak nie wyjaśniało to w sposób należyty i przekonujący powodów, dla których miałby przyjąć na siebie osobistą odpowiedzialność za realizację umowy zawartej przez spółkę. Ponadto z treści umowy nie wynikało, aby wystawienie weksla miało jakikolwiek związek z przedmiotową umową, zaś jej ramowy charakter nie pozwalał na stwierdzenie jakichkolwiek powiązań pomiędzy sumami zobowiązań spółki wobec powoda a sumą określoną w wekslu. Załączone do akt sprawy faktury nie wskazywały, by pomiędzy powodem a spółką (...) dochodziło do transakcji handlowych opiewających na sumy, które zbliżałyby się do sumy wekslowej. W świetle powyższego Sąd I instancji stwierdził, że pozwany nie wykazał istnienia jakiegokolwiek więzi między spornym wekslem a umową ramową, mimo że na istnieniu tego związku oparte były zarzuty podniesione przez pozwanego.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, zaś niezasadność argumentacji i zarzutów podniesionych przez pozwanego skutkowałą utrzymaniem w mocy w całości nakazu zapłaty wydanego w dniu 22 lipca 2015 roku w sprawie II Nc 217/15. Podstawą żądania pozwu był weksel własny wystawiony przez pozwanego. Bezsporny w sprawie był fakt, iż weksel ten spełniał wszystkie wymogi formalne, które przewidziane zostały w art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (tekst jedn. Dz.U. z 2016 roku, poz. 160). W sprawie pozostawało też niesporne, iż załączony do pozwu weksel był zupełny w chwili wydania go przez pozwanego powodowi. Sprawa toczyła się pomiędzy wystawcą a pierwszym wierzycielem wekslowym (remitentem) i dotyczyła weksla niepuszczonego w obieg, co stosownie do dyspozycji art. 17 Prawa wekslowego pozwalało pozwanemu na podnoszenie zarzutów służących względem powoda związanych nie tylko z samym dokumentem, ale również wynikających ze stosunku podstawowego. Sąd Rejonowy podkreślił, iż pogląd taki jest utrwalony w orzecznictwie – zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt V CSK 314/15, dochodząc wierzytelności wekslowej wierzyciel nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania, może powołać się tylko na treść weksla. W stosunkach między wystawcą a remitentem samodzielność zobowiązania wekslowego ulegała jednak złagodzeniu. Jeżeli zobowiązanie wekslowe było ważne, wystawca mógł - w braku skutecznych zarzutów wekslowych - przeciwstawić zarzuty oparte na jego stosunkach osobistych z wierzycielem, czyli zarzuty dotyczące stosunku podstawowego. Mógł zatem kwestionować samo istnienie lub rozmiar roszczenia wekslowego ze względu na jego

związek ze stosunkiem podstawowym - spór przenosił się wówczas z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, nie dochodziło jednak do zmiany powództwa, ponieważ przedmiotem rozpoznania było nadal to samo roszczenie wekslowe, a powód jedynie przydał mu dodatkowe uzasadnienie faktyczne i prawne. Do tego stosunku próbował nawiązać w procesie pozwany, podnosząc, iż weksel miał zabezpieczać nie pożyczkę udzieloną mu jako osobie fizycznej, ale roszczenia wynikające z umowy ramowej pomiędzy spółką (...) a powodem, które nie istniały zarówno w chwili wystawienia weksla, jak i po jego wystawieniu. Możliwość skorzystania z zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego weksla wywołuje skutek w postaci przeniesienia ciężaru dowodu na pozwanego – to on obowiązany był wykazać, okoliczności, z których wywodzi brak zobowiązania. Sąd Rejonowy miał bowiem na względzie, że choć w relacji dłużnika wekslowego z pierwszym wierzycielem abstrakcyjność zobowiązania wekslowego ulega osłabieniu, to jednakże okoliczność, iż wierzyciel był w posiadaniu weksla i był legitymowany jego treścią zgodnie z art. 16 ustawy miała istotne znaczenie w procesie. Surowy charakter odpowiedzialności wekslowej w tym przypadku wyrażał się bowiem w tym, że wierzyciel nie był obciążony obowiązkiem udowodnienia swego roszczenia na gruncie stosunku podstawowego, gdyż przedstawiał weksel ucieleśniający zobowiązanie dłużnika. Przeciwnie, to dłużnik chcąc uwolnić się od odpowiedzialności związanej z podpisaniem i wydaniem weksla musiał wykazać, że kierowane przeciwko niemu roszczenie było niezasadne na gruncie stosunku podstawowego, który stanowił przyczynę wystawienia weksla i do którego odwoływał się dłużnik w ramach podjętej obrony. Tak zakreślony dowód, w ocenie Sądu I instancji, w niniejszej sprawie pozwanemu się nie powiódł. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że przeprowadzone dowody nie dostarczyły podstaw dla ustalenia, że sporny weksel został przez pozwanego podpisany i wręczony powodowi w związku z zawarciem umowy ramowej z dnia 1 sierpnia 2013 roku i dla zabezpieczenia roszczeń wynikających z tejże umowy. Pozwany, w ocenie Sądu Rejonowego, nie przedstawił dowodów pozwalających na ustalenie związku między wymienioną umową a wystawieniem weksla i to nie tylko w kontekście braku postanowień umowy dotyczących tego rodzaju zabezpieczenia, ale też braku jakichkolwiek relacji postanowień umowy w stosunku do wysokości sumy wekslowej, czy też braku związku czasowego między podpisaniem umowy a wystawieniem weksla. Pozwany nie wykazał także, by weksel wiązał się z zabezpieczeniem roszczeń wynikających z innego jeszcze stosunku prawnego między stronami, w szczególności, że miał stanowić zabezpieczenie ogółu interesów powoda w spółce (...), jak twierdził pozwany. Natomiast zebrane dowody, w ocenie Sądu Rejonowego, pozwoliły na potwierdzenie stanowiska powoda, iż weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu środków przekazanych przez powoda pozwanemu w kwocie stanowiącej sumę wekslową, a zatem u podstaw jego wystawienia leżała umowa pożyczki. Podsumowując powyższe rozważania Sąd Rejonowy wskazał, iż sytuacja dłużnika wekslowego na skutek wystawienia weksla jest o tyle trudniejsza, że wydanie wierzycielowi weksla stwarza domniemanie istnienia w chwili wydania weksla wiarygodności w wysokości sumy wekslowej i przerzuca w ten sposób ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika, gdy tymczasem w braku weksla dowód istnienia i wysokości wiarygodności obciąża wierzyciela (tak SN w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 7 stycznia 1967r., III CZP 19/66.), co w przedmiotowej sprawie dla Sądu I instancji oznaczało, że to nie powód musiał udowodnić, że jego roszczenie było uzasadnione na gruncie stosunku podstawowego, ale pozwany, jeśli chciał uwolnić się od ciężaru zobowiązania, powinien wykazać stosunek podstawowy i na tym tle wywodzić brak zobowiązania. Skoro zatem w przedmiotowej sprawie powód przedstawił ważny weksel, w ocenie Sądu Rejonowego dla uchylecia nakazu zapłaty nie wystarczyłoby jedynie podważenie wiarygodności wersji powoda w zakresie stosunku podstawowego, ale konieczne było wiarygodne wykazanie wersji przeciwnej. Pozwany natomiast nie sprostował ciężarowi udowodnienia faktu, iż wystawiony weksel własny dotyczył zabezpieczenia wiarygodności, która nie powstała i tym samym nie udowodnił podniesionego zarzutu, zatem powództwo, zdaniem Sądu I instancji, zasługiwało na uwzględnienie w całości, zgodnie z treścią przedłożonego weksla, w oparciu o art. 28 w związku z art. 104 ustawy Prawo wekslowe. O odsetkach od dłużnej sumy, które należały się od dnia 18 grudnia 2014 zgodnie z żądaniem pozwu, Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. wskazując, iż weksel został przedstawiony do zapłaty w dniu 17 grudnia 2014 roku, czego pozwany nie kwestionował, a zatem od dnia następnego można mówić o opóźnieniu w spełnieniu świadczenia przez pozwanego. Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy skonstatował, iż nakaz zapłaty należało utrzymać w całości w mocy, także w zakresie orzeczenia o kosztach procesu, którego podstawę stanowi art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany przegrał bowiem sprawę w całości, a zatem winien zwrócić powodowi koszty procesu obejmujące następujące należności: 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu

(tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz. 490) w związku § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015, poz. 1804)), 688 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz 17 złotych z tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany został przez Sąd I instancji zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, a tym samym o wynagrodzeniu pełnomocnika ustanowionego dla pozwanego z urzędu orzeczono na podstawie § 6 pkt 6 oraz § 15 i 16 w związku z § 2 ust. 3 przytoczonego wcześniej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w związku z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1805). Na podstawie w/w przepisów Sąd I instancji przyznał r.pr. M. S. (2) kwotę 3 600 zł podwyższoną o 23% VAT.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 22 listopada 2016 roku został zaskarżony przez pozwanego w całości. Powyższemu wyrokowi pozwany zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenie:

1. art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o załączenie do akt niniejszej sprawy akt sprawy o sygn.. II C 986/15, toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi II Wydział Cywilny i przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w tych aktach, na okoliczność: przyczyn i okoliczności wystawienia przez pozwanego weksla własnego z dnia 14 listopada 2013 roku, stosunku prawnego, który miał zabezpieczać wystawiony przez pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku weksel własny, gwarancyjnego charakteru wystawionego przez pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku weksla własnego, nieistnienia wierzytelności zabezpieczonej wekslem własnym wystawionym przez pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku, nieprzysługiwania powodowi wobec pozwanego roszczeń, na zabezpieczenie których pozwany wystawił w dniu 14 listopada 2013 roku weksel własny, okoliczności zawarcia między powodem a spółką (...) sp. z o.o. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku, braku przekazania przez powoda pozwanemu kwoty 55.000,00 zł oraz bezzasadności roszczeń powoda, w sytuacji gdy oddalony przez sąd pierwszej instancji wniosek dowodowy zmierzał do wyjaśnienia istotnych spornych okoliczności sprawy i udowodnienia, iż pozwany w dniu 14 listopada 2013 roku wystawił weksel własny w celu zabezpieczenia ewentualnych przyszłych roszczeń z tytułu nienależytego wykonania przez spółkę (...) sp. z o.o. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku zawartej przez ww. spółkę z powodem M. S. (1), które nigdy nie powstały, w konsekwencji czego przeprowadzenie przez Sąd wnioskowanego dowodu doprowadziłoby do uznania, iż powodowi nie przysługują wobec pozwanego żadne roszczenia, które w razie ich powstania miały być zabezpieczone wystawionym przez pozwanego wekslem;

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, czego konsekwencją było dokonanie przez sąd pierwszej instancji istotnych ustaleń sprzecznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i błędne przyjęcie, iż powód przekazał pozwanemu kwotę 55.000,00 złotych tytułem pożyczki (której zwrot został zabezpieczony wekslem pełnym wystawionym w dniu 14 listopada 2013 roku) na krótko przed powstaniem spółki (...) sp. z o.o. jako fundusze na rozruch działalności (tzw. cash flow), w sytuacji gdy okoliczność udzielenia rzekomej pożyczki wynika wyłącznie z dowodu z przesłuchania powoda i nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a z przeprowadzonych w sprawie dowodów z przesłuchania świadków: M. M. i J. E. oraz przesłuchania pozwanego i zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów (w tym wydruku elektronicznej korespondencji) jednoznacznie wynika, że pozwany nie otrzymał od powoda żadnych środków pieniężnych oraz nie wprowadzał do spółki (...) sp. z o.o. własnych środków pieniężnych, zaś weksel pełny został wystawiony na zabezpieczenie ewentualnych roszczeń powoda z tytułu nienależytego wykonania przez spółkę (...) sp. z o.o. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku, a roszczenia te nie powstały w związku z należyтым wykonaniem umowy, w konsekwencji czego powodowi nie przysługują wobec pozwanego żadne roszczenia, które w razie ich powstania miały być zabezpieczone wystawionym przez pozwanego wekslem;

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, czego konsekwencją było ustalenie faktów nie wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż zażyłe relacje, jakie miały miejsce między powodem a pozwanym uzasadniają brak dążenia do formalizacji swych stosunków oraz iż z tego względu przekazaniu środków pieniężnych pozwanemu nie towarzyszyło pokwitowanie, w sytuacji gdy w okolicznościach sprawy do zawarcia umowy pożyczki nie doszło, co potwierdza materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym dowód z przesłuchania świadków: M. M. i J. E. oraz przesłuchania pozwanego i zgromadzone w aktach sprawy dokumenty (w tym wydruk elektronicznej korespondencji), a tok rozumowania wskazujący na brak sporządzenia pokwitowania przekazanej kwoty pieniężnej ze względu na zażyłe relacje jest sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego w sytuacji, w jakiej relacje te nie przeszkodziły pozwanemu w wystawieniu weksla zupełnego na rzecz powoda;

4. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, czego konsekwencją było ustalenie faktów nie wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż fakt przekazania środków pieniężnych na gruncie zebranych dowodów potwierdza także wręczenie przez pozwanego zupełnego weksla własnego, w sytuacji gdy fakt wręczenia weksla zupełnego nie stanowi potwierdzenia przekazania środków pieniężnych przez powoda, a ze zgromadzonego materiału dowodowego, tj. zeznań świadków: M. M. i J. E. oraz zeznań pozwanego i zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów (w tym wydruku elektronicznej korespondencji) jednoznacznie wynika, że weksel zupełny został wręczony powodowi przez pozwanego jako zabezpieczenie ewentualnych roszczeń powoda z tytułu nienależytego wykonania przez spółkę (...) sp. z o.o. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku, a roszczenia te nie powstały w związku z należyтым wykonaniem przedmiotowej umowy;

5. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji błędną ocenę treści korespondencji elektronicznej i uznanie, że odnosiła się ona do wątpliwości pozwanego co do właściwej formy umowy pożyczki oraz ostatecznej decyzji dotyczącej zabezpieczenia w formie weksla, w sytuacji gdy z treści korespondencji elektronicznej jednoznacznie wynika, iż pozwany nie otrzymał żadnych środków pieniężnych ani od powoda M. S. (1), ani od B. Z., jak również nie zawierał umowy pożyczki ani z powodem M. S. (1), ani z B. Z., a propozycja wystawienia weksla zabezpieczającego „to” (tj. interesy M. S. (1) i B. Z. związane ze współpracą ze spółką (...) sp. z o.o.) wynikała z dążenia pozwanego do niezawierania fikcyjnej umowy pożyczki, która skutkowałaby m.in. powstaniem obowiązku podatkowego, jaki z zawarciem umowy pożyczki wiąże ustawa z dnia 9 września 2000 roku o podatku od czynności cywilnoprawnych;

6. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne ustalenie, jakoby wobec okoliczności wystawienia weksla własnego zupełnego strony odstąpiły od sporządzenia pisemnej umowy pożyczki, pozostając przy formie ustnej, w sytuacji gdy rzekome przekazanie środków pieniężnych według twierdzeń powoda miało miejsce w lipcu i wrześniu 2013 roku, a weksel zupełny został wystawiony w dniu 14 listopada 2013 roku, w konsekwencji czego brak jest związku czasowego pomiędzy rzekomą pożyczką a wystawieniem weksla przez pozwanego, a zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, iż wręczenie weksla po upływie kilku miesięcy od dnia udzielenia rzekomej pożyczki nie uzasadnia odstąpienia od zawarcia umowy pożyczki w wymaganej formie pisemnej;

7. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego oraz błędną ocenę, jakoby ramowy charakter umowy zawartej pomiędzy spółką (...) sp. z o.o. a M. S. (1) nie pozwalał na stwierdzenie jakichkolwiek powiązań pomiędzy sumami zobowiązań wobec spółki a sumą określoną w wekslu, w sytuacji gdy weksel zupełny z dnia 14 listopada 2013 roku został wystawiony jako weksel gwarancyjny, zebrany w sprawie materiał

dowodowy potwierdza realizację licznych zleceń przez spółkę (...) sp. z o.o. na rzecz powoda M. S. (1) w ramach umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku, a wysokość zabezpieczenia wekslowego związana jest także z wartością udziałów posiadanych przez powoda M. S. (1) oraz B. Z. w spółce (...) sp. z o.o., co nie zostało przez sąd pierwszej instancji uwzględnione przy ocenie zebranych w sprawie dowodów;

8. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego oraz pominięcie części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku zawartej pomiędzy B. Z. a (...) sp. z o.o. oraz weksla własnego zupełnego wystawionego przez pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku na rzecz B. Z., w sytuacji gdy dokumenty te wskazują na analogiczną sytuację powoda M. S. (1) i B. Z. w zakresie świadczenia na rzecz spółki (...) sp. z o.o. usług programistycznych i związaną z nią konieczność zabezpieczenia ewentualnych roszczeń wynikających z umowy ramowej o świadczenie usług w drodze zabezpieczenia wekslowego oraz uzasadniają zależność pomiędzy wysokością zabezpieczenia wekslowego a wartością posiadanych przez powoda M. S. (1) i B. Z. udziałów w spółce (...) sp. z o.o.;

9. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego oraz pominięcie części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. wydruków elektronicznych z rachunku bankowego powoda z dnia 24 lipca 2013 roku oraz z dnia 27 września 2013 roku oraz wydruku Umowy spółki (...) sp. z o.o. z dnia 2 lipca 2013 roku, a w konsekwencji błędne uznanie, iż powód przekazał pozwanemu środki pieniężne na krótko przed powstaniem spółki (...) sp. z o.o. na rozruch działalności (tzw. cash flow), w sytuacji gdy umowa spółki (...) sp. z o.o. została zawarta w dniu 2 lipca 2013 roku, zaś wypłaty gotówki z rachunku bankowego powoda, na które powoływał się powód, zostały dokonane po tej dacie, co potwierdza zasadność twierdzeń pozwanego o braku przekazania jakichkolwiek środków pieniężnych pozwanemu przez powoda, a zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyklucza możliwość udzielenia rzekomej pożyczki przed powstaniem spółki (...) sp. z o.o.;

10. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji uznanie, iż powód nie sprostował ciężarowi udowodnienia faktu, iż wystawiony weksel własny dotyczy zabezpieczenia wiarygodności, która nie powstała i tym samym nie udowodnił podniesionego zarzutu, w sytuacji gdy dowód z przesłuchania świadków: M. M. i J. E., dowód z przesłuchania pozwanego oraz dowód z zebranych w sprawie dokumentów, w tym wydruku korespondencji elektronicznej, potwierdza stanowisko pozwanego, iż weksel zupełny został wręczony powodowi przez pozwanego jako zabezpieczenie ewentualnych roszczeń powoda z tytułu nienależytego wykonania przez spółkę (...) sp. z o.o. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku, a roszczenia te nie powstały w związku z należyтым wykonaniem przedmiotowej umowy;

11. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, czego konsekwencją było dokonanie przez sąd pierwszej instancji istotnych ustaleń sprzecznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i błędne przyjęcie, iż ustalenia stron - w kontekście braku postanowień umowy dotyczących zabezpieczenia ewentualnych roszczeń z umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku - nie przewidywały, iż P. M. wystawi na rzecz M. S. (1) weksel na zabezpieczenie roszczeń wynikających z tej umowy, w sytuacji gdy zamiar zabezpieczenia ewentualnych roszczeń z ww. umowy ramowej powstał dopiero po zawarciu tej umowy i zbyciu udziałów powoda na rzecz M. M., a strony przez pewien okres czasu zastanawiały się nad formą zabezpieczenia roszczeń, co wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności: zeznań pozwanego oraz wydruku korespondencji elektronicznej skierowanej przez pozwanego do M. S. (1);

12. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny - dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, czego konsekwencją było przyznanie wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom powoda, a w konsekwencji uznanie, iż zeznania powoda pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w sytuacji gdy:

1) zeznania te są sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami świadków: M. M. i J. E. oraz zeznaniami pozwanego, z których jednoznacznie wynika, że pozwany nie otrzymał od powoda żadnych środków pieniężnych;

2) zeznania te są sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności - zeznaniami pozwanego oraz wydrukiem korespondencji elektronicznej skierowanej przez pozwanego do powoda M. S. (1), z których jednoznacznie wynika, iż umowa pożyczki nie została zawarta, albowiem wobec braku przekazania środków pieniężnych pozwany nie chciał zawierać fikcyjnej umowy, a wystawienie weksla własnego zupełnego miało służyć zabezpieczeniu ewentualnych roszczeń powoda z tytułu nienależytego wykonania przez spółkę (...) sp. z o.o. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku;

3) zeznania te są niespójne, sprzeczne z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki, albowiem:

a. powód wskazuje, że przekazanie kwoty w wysokości aż 55.000,00 zł miało miejsce w lipcu i wrześniu 2013 roku, a celem przekazania środków pieniężnych było rozpoczęcie działalności przez (...) sp. z o.o., podczas gdy wydruki z rachunku bankowego powoda, na które powołuje się powód, wskazują na wypłatę gotówkową po założeniu spółki (...) sp. z o.o., a pozwany nie był (...) sp. z o.o., ani nie zawierał ze spółką (...) sp. z o.o. żadnej umowy pożyczki, w konsekwencji czego nie mógł wprowadzić środków pieniężnych z rzekomej pożyczki do spółki jako funduszy na rozruch działalności (tzw. cash flow)];

b. powód nie zażądał potwierdzenia przekazania środków pieniężnych pozwanemu, które rzekomo nastąpiło w gotówce (wszak weksel został wystawiony dopiero jakiś czas po rzekomym przekazaniu środków pieniężnych), podczas gdy w dzisiejszych realiach wszelkie przesunięcia środków pieniężnych odbywają się za pośrednictwem rachunków bankowych albo za pokwitowaniem, a wzajemne relacje stron postępowania - wbrew zaakceptowanemu przez sąd stanowisku - nie uzasadniają odejścia od tego typu zasad;

c. powód wskazuje, że przekazanie środków pieniężnych nastąpiło rzekomo w dwóch ratach - w lipcu i wrześniu 2013 roku, co potwierdza, iż wystawienie weksla nie miało związku z rzekomo udzieloną pożyczką, albowiem w sytuacji, w jakiej weksel de facto miałby zabezpieczać roszczenie powoda wynikające z umowy pożyczki wystawienie weksla nastąpiłoby niewątpliwie w tym samym czasie, co rzekome przekazanie środków pieniężnych;

d. powód wskazuje, iż środki pieniężne miały być zwrócone przez pozwanego najprawdopodobniej z zysków spółki (...) sp. z o.o.; podczas gdy pozwany - jako dyrektor zarządzający spółki, a następnie prezes zarządu - nie będąc jednocześnie współnikiem spółki, nie miał udziału w zyskach spółki.

13. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny, uznanie zeznań pozwanego za niespójne i niemające potwierdzenia w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, a w konsekwencji odmowę wiarygodności zeznaniom pozwanego w zakresie, w jakim pozwany wskazywał, iż wystawił weksel jako osoba fizyczna dla zabezpieczenia umowy ramowej zawartej pomiędzy spółką (...) sp. z o.o. a powodem M. S. (1), w sytuacji gdy zeznania pozwanego - w odróżnieniu od zeznań powoda - są konsekwentne, logiczne i spójne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym dowodami z dokumentów (m.in. wydrukiem korespondencji elektronicznej) oraz zeznaniami świadków: J. E., M. M., K. S. (2) i A. W. (2).

14. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nierozważenie zebranego materiału dowodowego w sposób wszechstronny, a w konsekwencji uznanie zeznań świadka M. M. za nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji gdy świadek jako żona pozwanego i współnik w spółce (...) sp. z o.o. ma wiedzę o czynnościach o charakterze majątkowym dokonywanych przez pozwanego, a złożone przez świadka zeznania potwierdzały twierdzenia pozwanego o zabezpieczeniu wekslem ewentualnych roszczeń z umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku;

15. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia, tj.: brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których sąd:

1) oddalił wniosek dowodowy o załączenie do akt niniejszej sprawy akt sprawy o sygn. II C 986/15 i dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w tych aktach na okoliczności wskazane w piśmie pozwanego z dnia 5 lipca 2016 roku;

2) pominął przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w szczególności: umowę ramową o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku zawartą pomiędzy B. Z. a (...) sp. z o.o.; weksel własny zupełny wystawiony przez pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku na rzecz B. Z.; wydruki elektroniczne z rachunku bankowego powoda z dnia 24 lipca 2013 roku oraz z dnia 27 września 2013 roku oraz wydruk umowy spółki (...) sp. z o.o. z dnia 2 lipca 2013 roku;

w sytuacji, gdy ww. dokumenty umożliwiłyby prawidłową ocenę okoliczności sprawy i doprowadziłyby do uznania, iż weksel zupełny został wręczony powodowi przez pozwanego jako zabezpieczenie ewentualnych roszczeń powoda z tytułu nienależytego wykonania przez spółkę (...) sp. z o.o. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku, a roszczenia te nie powstały w związku z należyтым wykonaniem przedmiotowej umowy, a brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego oraz pominął część dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wskazuje, iż sąd pominął ww. dowody przy wyrokowaniu i uniemożliwia kontrolę instancyjną w zakresie prawidłowości ww. czynności sądu pierwszej instancji.

Z uwagi na powyższe pozwany wniosł:

1. na podstawie art. 380 k.p.c. – o rozpoznanie przez sąd drugiej instancji pierwszego Postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi II Wydział Cywilny z dnia 7 września 2016 roku w punkcie 2, tj. w punkcie oddalającym wniosek pozwanego o załączenie do akt niniejszej sprawy akt sprawy o sygn. II C 986/15 i dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w tych aktach, zgłoszony przez pozwanego w piśmie z dnia 5 lipca 2016 roku oraz o załączenie przez Sąd Drugiej Instancji, a następnie dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. II C 986/15, toczącej się obecnie przed Sądem Okręgowym w Łodzi III Wydziałem Odwoławczym (sygn. akt: III Ca 1671/16) na skutek wniesionej przez pozwanego apelacji (w tym w szczególności z dokumentów obejmujących pozew wraz z załącznikami, zarzuty od nakazu zapłaty wraz z załącznikami, protokoły z rozpraw) na okoliczność: przyczyn i okoliczności wystawienia przez pozwanego weksla własnego z dnia 14 listopada 2013 roku, stosunku prawnego, który miał zabezpieczać wystawiony przez pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku weksel własny, gwarancyjnego charakteru wystawionego przez pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku weksla własnego, nieistnienia wierzytelności zabezpieczonej wekslem własnym wystawionym przez pozwanego w dniu 14 listopada 2013 roku, nieprzysługiwania powodowi wobec pozwanego roszczeń, na zabezpieczenie których pozwany wystawił w dniu 14 listopada 2013 roku weksel własny, okoliczności zawarcia między powodem a spółką (...) sp. z o.o. umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku, braku przekazania przez powoda pozwanemu kwoty 55.000,00 zł, bezzasadności roszczeń powoda;

2. na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. - o zmianę wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi II Wydział Cywilny z dnia 22 listopada 2016 roku o sygn. akt II C 1409/15 w zaskarżonej części poprzez uchylenie w całości nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wydanego w dniu 22 lipca 2015 roku pod sygn. akt: II Nc 217/15 i oddalenie powództwa w całości;

3. o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w wysokości stawki maksymalnej, co do których oświadczam, iż nie zostały opłacone w całości ani w części.

W odpowiedzi na apelację powód wniosł:

- oddalenie apelacji w całości,

- oddalenie wniosku o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. wskazanego w apelacji postanowienia Sądu I instancji w przedmiocie oddalenia wniosku pozwanego o załączenie akt sprawy o sygn. akt II C 986/15 i przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach tej sprawy,
- zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne. Należy bowiem przywołać utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w postępowaniu apelacyjnym nie wymaga się dokonywania ustaleń na podstawie dowodów przeprowadzonych we własnym zakresie oraz ich samodzielnej oceny, jeżeli sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponowienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz podziela ocenę ich wiarygodności wyrażoną przez sąd pierwszej instancji. Wówczas wystarczająca jest aprobata dla stanowiska przedstawionego w orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CSK 313/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. IV CK 526/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II CK 353/03, niepubl.). Sąd Okręgowy w Łodzi podziela przedstawiony pogląd. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów tj. naruszenia przepisów art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., który w apelacji pozwanego jest powiązany z wnioskiem o ponowne rozpoznanie, w myśl art. 380 k.p.c., wniosku dowodowego dotyczącego załączenia do akt niniejszej sprawy akt sprawy o sygn. II C 986/15 i dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w tych aktach, na wstępie należy rozstrzygnąć kwestię możliwości zgłoszenia powyższego zarzutu w postępowaniu apelacyjnym. Należy bowiem zauważyć, iż z uwagi na charakter w/w przepisów warunkiem rozpoznania tego zarzutu jest zgłoszenie do protokołu zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c., natomiast strona powodowa w odpowiedzi na apelację pozwanego kwestionowała prawidłowość dokonanego zastrzeżenia. Jak wynika jednak z treści protokołu rozprawy z dnia 7 września 2016 roku obecny na rozprawie powyższe zastrzeżenie zostało złożone we właściwej formie - pełnomocnik pozwanego oświadczył, że zgłasza zastrzeżenie do protokołu „w związku z pominięciem dowodów z zeznań świadków i oddaleniem wniosku o załączenie akt i dopuszczenie dowodu z dokumentów z tych akt w związku z art. 227 k.p.c. i 217 k.p.c.” /k.168/. W ocenie Sądu Okręgowego takie oświadczenie wypełniało obowiązek zgłoszenia zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. w kontekście omawianego zarzutu, co umożliwia jego rozpoznanie.

Odnosząc się zatem do wskazanego wyżej zarzutu należy wskazać, iż przepis art. 227 k.p.c. stanowi, co (jakie fakty) powinno być przedmiotem dowodu i stosownie do tego sąd ma obowiązek dokonania selekcji zgłaszanych wniosków dowodowych, aby nie doprowadzić do przeprowadzenia dowodów zbędnych, czy też nieprzydatnych, a tym samym przeciwdziałać przewlekłości postępowania. Aby mógł on sprostać powyższemu obowiązkowi teza dowodowa winna wskazywać konkretne fakty, które miałyby być wykazane i konkretne dowody, które te fakty mają wykazać. Precyzyjne określenie faktów jakie mają być udowodnione wskazywanymi dowodami jest niezbędną do oceny przez sąd dopuszczalności danego źródła dowodowego, a tym samym do uwzględnienia wniosku dowodowego. Tymczasem pozwany we wniosku dowodowym, zawartym w piśmie z dnia 4 lipca 2016 roku, nie tylko nie sprecyzował o przeprowadzenie jakich dowodów wnosi, ale i nie wskazał faktów, które mają być przy ich pomocy udowodnione. Nie można bowiem uznać za prawidłowe złożenie wniosku o kumulatywne dopuszczenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach II C 986/15, w tym pozwu z załącznikami, które nie zostały wymienione, zarzutów od nakazu zapłaty z załącznikami, które też nie zostały wymienione, czy też wszystkich protokołów rozpraw. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości pogląd, że dowodu nie stanowią „akta sprawy”, lecz poszczególne, ściśle określone dokumenty znajdujące się w tych aktach, które powinna szczegółowo wskazać sama strona, która wywodzi z ich treści skutki prawne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 142/11, LEX nr 1111011, i z dnia 11 grudnia 1967 r., II PR 155/67, LEX nr 6258). Jako nieskuteczne trzeba zatem ocenić ogólnikowe, kumulatywne

zawnioskowanie o przeprowadzenie bliżej nie określonych „dokumentów” znajdujących się w aktach innej sprawy sądowej, co niewątpliwie uniemożliwiało Sądowi Rejonowemu ich indywidualizację. Dodatkowo należy zauważyć, iż pozwany nie sformułował także w sposób prawidłowy faktów, które w/w dowody miałyby udowodnić, a jedynie cel, jaki chciałby osiągnąć wskutek ich przeprowadzenia, dodatkowo wskazując kumulatywnie cele do wszystkich wnioskowanych dowodów. W tej sytuacji niewątpliwie istniały podstawy do oddalenia wniosku dowodowego, tym samym Sąd Rejonowy nie naruszył wyżej przywołanych przepisów, nie było więc podstaw do zastosowania art. 380 k.p.c.

Jako bezzasadne należało ocenić zarzuty naruszenia prawa procesowego art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 k. p. c.

Stosownie do art. 233 § 1 k.p.c., sąd ma swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie przyjmuje się, że zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. może tylko wtedy być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, zasadami wiedzy lub z doświadczeniem życiowym. Sprzeczność ta występuje, w szczególności w sytuacji, gdy z treści dowodu wynika, co innego niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub w dostatecznie potwierdzone, gdy sąd przyjął pewne fakty za nieudowodnione, mimo, że nie było ku temu podstawy. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego udałoby się wysnuć wnioski odmienne (zob. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 r., sygn. II CKN 572/99; wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00).

Odnosząc powyższe do stanowiska skarżącego uznać trzeba, iż nie sprostął on opisanym wymogom formułowania analizowanego zarzutu, a jego stanowisko jest wyrazem polemiki ze stwierdzeniami Sądu Rejonowego przyjętymi u podstaw zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy uzasadnił w sposób logiczny i spójny przyjętą, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy w sprawie, wersję zdarzeń. Sąd Rejonowy dokonując ustaleń miał na uwadze, że pozwany pełnił faktycznie znaczącą rolę w spółce i podejmował w niej kluczowe decyzje, jednakże nie wyjaśniało to w sposób należyty i przekonujący powodów, dla których pozwany miałby przyjąć na siebie osobistą odpowiedzialność za realizację umowy ramowej o świadczenie usług zawartej przez spółkę. W czasie kiedy był podpisany weksel własny przez pozwanego tj. 14.11.2013r., umowa ramowa o świadczenie usług pomiędzy powodem a spółką (...) sp. z o.o. już funkcjonowała od 1.08.2013r., od września 2013 roku były realizowane pierwsze projekty, co zeznał świadek J. E., zaś pozwany prezesem spółki (...) sp. z o.o. stał się dopiero 5 lutego 2014 roku. Brak jest więc związku czasowego pomiędzy wystawieniem weksla przez pozwanego a zawianiem umowy ramowej ze spółką, także rola jaką wówczas pełnił w spółce nie uzasadniała w sposób przekonujący rzekomej decyzji pozwanego o zabezpieczeniu własnym majątkiem działalności spółki, której nie był ani współnikiem ani członkiem zarządu – funkcję prezesa w spółce objął dopiero w lutym 2014 roku. Również z treści umowy nie wynikało, aby wystawienie weksla miało jakikolwiek związek z przedmiotową umową, która określała jedynie zasady współpracy stron, nie miała charakteru umowy zobowiązującej. Logicznie Sąd Rejonowy wywiódł, że ogólny charakter umowy ramowej, przyjęty sposób zamawiania usług jak i ich rozliczenia nie pozwala na wyprowadzenie jakiegokolwiek związku między przedmiotem umowy a konkretną kwotą wskazaną w wekslu i nie wyjaśnił też tego związku pozwany. Tego związku nie potrafiła zresztą i wyjaśnić D. Ł. (2), która w imieniu (...) sp. z o.o. w Ł. podpisywała niniejszą umowę i która nic nie wiedziała o jej zabezpieczeniu zobowiązaniem wekslowym. Pozwany nie wyjaśnił też w sposób przekonujący, dlaczego wykonanie umowy ramowej zabezpieczył podpisując weksel, skoro nie był w tym czasie ani udziałowcem spółki ani jej prezesem, nie wiadomo dlaczego pozwany miał zabezpieczać interesy powoda i tak naprawdę nie wiadomo jakie interesy miały być zabezpieczone, dlaczego nie została sporządzona deklaracja wekslowa. Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy, że załączone do akt sprawy faktury nie wskazywały, by pomiędzy powodem a spółką (...) sp. z o.o. w Ł. dochodziło do transakcji handlowych opiewających na sumy, które zbliżyłyby się do sumy wekslowej.

Przywoływane przez pozwanego, w zarzutach dotyczących naruszenia zasady swobodnej oceny, dowody na poparcie swoich twierdzeń w żaden sposób nie przeczyły więc logiczności ustaleń Sądu pierwszej instancji. Wbrew bowiem twierdzeniom pozwanego świadkowie M. M. i J. E. nie posiadali jakiegokolwiek wiedzy odnośnie okoliczności

wystawienia weksla, na co zwrócił zasadnie uwagę Sąd Rejonowy, a z korespondencji mailowej z B. Z. wynikało, iż owo zabezpieczenie finansowe mogło dotyczyć pożyczki, o której była mowa w kolejnej korespondencji – ów dowód w żadnej mierze nie wyjaśniał więc, dlaczego pozwany podpisał w dniu 14 listopada 2013 roku weksle. Także brak dowodu pokwitowania pożyczki nie wykluczał, iż została ona udzielona, tym bardziej, iż uzyskanie takiego pokwitowania nie było potrzebne powodowi, którego roszczenie w pełni zabezpieczał wystawiony przez pozwanego weksel zupełny, z tych samych przyczyn nie było konieczne sporządzenie pisemnej umowy pożyczki. Jak już wyżej zostało wskazane, twierdzenia pozwanego, iż ów weksel miał zabezpieczać roszczenia wynikające z umowy ramowej o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2013 roku też należało uznać za gołosłowne – jeśli by bowiem byłyby tak jak twierdził pozwany, to owo zabezpieczenie winno być uwzględnione w treści umowy regulującej szczegółowo zasady współpracy, nie było też przeciwwskazań do sporządzenia w dniu 14 listopada 2013 roku aneksu do wskazanej wyżej umowy. Pozwany w żaden sposób nie wykluczył też, iż uzyskane przez niego od powoda środki pieniężne, co zostało udokumentowane wydrukami elektronicznymi z rachunków bankowych, zostały przeznaczone na tzw. rozruch działalności – jest bowiem oczywiste, że przekazanie takich środków nie jest niezbędne pierwszego dnia, ale w pierwszym okresie działalności firmy – co oznacza, iż i w tym zakresie wnioskowanie Sądu pierwszej instancji jest logiczne. Także fakt zawarcia analogicznej umowy ramowej z firmą (...) i wystawienie weksla na rzecz B. Z. nie wykazuje, iż rozumowanie Sądu pierwszej instancji było sprzeczne z regułami logiki, zasadami wiedzy lub z doświadczeniem życiowym, gdyż tak jak w przypadku podpisania umowy ramowej z firmą (...) i wystawieniem weksla na jego rzecz pomiędzy tymi zdarzeniami brak było związku czasowego. Pozwany nie wykazał też jakiegokolwiek związku między zbyciem udziałów na rzecz M. M., a wystawieniem weksla, o takim związku nie zeznawała zresztą też i M. M. zeznająca w przedmiotowej sprawie w charakterze świadka. W świetle powyższego za słuszne należało uznać stanowisko Sądu Rejonowego konstatujące, że pozwany nie wykazał istnienia jakiegokolwiek więzi między spornym wekslem a umową ramową, mimo że na istnieniu tego związku oparte były zarzuty poniesione przez pozwanego, a dotyczące nieistnienia wiarygodności zabezpieczonej wekslem, co w konsekwencji spowodowało danie wiary wersji zdarzeń przedstawionej przez powoda.

W świetle przedstawionych uwag zarzuty skarżącego dotyczące naruszenia art. 233 k.p.c. nie są wystarczające dla podważenia stanowiska prezentowanego w zaskarżonym orzeczeniu.

Apelacja pozwanego nie jest uzasadniona także w zakresie zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c. Cytowany przepis określa, jakie elementy sąd jest zobowiązany ująć w uzasadnieniu wyroku. Powinno ono zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Braki mogą dotyczyć zarówno podstawy faktycznej, jak i prawnej. Niedostatecznie jasno ustalony stan faktyczny może uniemożliwiać dokonanie oceny wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt II UK 346/10), a tym samym uzasadniać zarzut naruszenia prawa materialnego, gdyż o jego prawidłowym zastosowaniu można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tego zastosowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2004 r., sygn. akt V CK 92/04). Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku polega natomiast na wskazaniu nie tylko przepisów prawa, ale także na wyjaśnieniu, w jaki sposób wpływają one na treść rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2011 r., sygn. akt I CSK 581/10). W orzecznictwie wyraźnie wskazuje się, iż zarzut naruszenia art. 328 § 2 KPC powinien być uznany za uzasadniony jedynie w przypadkach wyjątkowych, kiedy treść uzasadnienia całkowicie uniemożliwia sądowi drugiej instancji dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2011 r., sygn. akt I UK 325/10). Tymczasem w przedmiotowej sprawie treść uzasadnienia pozwala Sądowi II instancji w sposób wnikliwy dokonać oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, nawet mimo braku odniesienia się do wszystkich dowodów.

Tym samym należy stwierdzić, iż zarzuty skarżącego mają charakter polemiczny z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i trafną oceną prawną dochodzonego przez powoda roszczenia. Nie mogło odnieść zamierzonego skutku procesowego forsowanie przez pozwanego alternatywnego stanu faktycznego, korzystnego dla niego, nawet jeśli był

on mocno osadzony w jego subiektywnym przekonaniu. Powództwo zostało udowodnione, natomiast pozwany nie sprostął ciężarowi udowodnienia, że wystawiony weksel własny dotyczył zabezpieczenia wierzytelności, która nie powstała i tym samym nie udowodnił podniesionego zarzutu nie istnienia wierzytelności ze stosunku podstawowego, która miała być zabezpieczona wekslem. Dlatego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 800 złotych stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika, stosownie do treści Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. 2015.1804 z późn. zm.).

W punkcie trzecim wyroku Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. S. (2) kwotę 2 214 zł brutto tytułem wynagrodzenia za świadczonej pomocy prawnej z urzędu pozwanemu w postępowaniu apelacyjnym zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Jej wysokość została ustalona odpowiednio do § 16.1 pkt 1 w zw. z § 8 pkt. 6 i § 4 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r, poz. 1805).